

KONINKRIJK BELGIE.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, achtste kamer, op 10 oktober 1990 door de Voorzitter van de Vlaamse Raad verzocht hem, binnen een termijn van ten hoogste drie dagen, van advies te dienen over een ontwerp van decreet "bestuurlijk beleid", heeft op 12 oktober 1990 het volgend advies gegeven :

Gelet op het korte tijdsbestek dat hem wordt toegemeten, beperkt de Raad van State zijn advies tot de volgende opmerkingen.

VOORWERP.

1. Voor een overzicht van de bepalingen van het ontwerp kan verwezen worden naar het advies L.20.132/1/V van 7 augustus 1990 (St. Vl. R., 395 (1989-1990), nr. 1, pp. 70-71).

ONTVANKELIJKHEID.

2. Het ontwerp werd reeds tweemaal aan de Raad van State voorgelegd, maar is niet ten gronde onderzocht omdat het niet in staat was (zie advies L.20.132/1/V van 7 augustus 1990, St. Vl. R., 395 (1989-1990), nr. 1, pp. 71-75; advies L.20.218/8 van 18 september 1990, St. Vl. R., 395 (1989-1990), nr. 1, pp. 106-107).

De Voorzitter van de Vlaamse Raad schrijft het volgende in zijn brief van 9 oktober 1990 :

"Met het oog op een vlotte werking van de Vlaamse Raad zou ik het ten eerste op prijs stellen binnen een termijn van drie dagen over bovenvermeld ontwerp van decreet een advies ten gronde te ontvangen, abstractie gemaakt van die elementen die de afdeling wetgeving meende te moeten invoeren om de adviesaanvraag onontvankelijk te verklaren".

2.1. Het ontwerp-protocol van de onderhandelingen met de vakverenigingen is blijkens de memorie van toelichting definitief geworden (1). De vraag of de Vlaamse Executieve na de syndicale

(1)St. Vl. R., 395 (1989-1990), nr. 1, p. 20.

onderhandelingen opnieuw had dienen te beraadslagen is niet meer relevant, aangezien de adviesaanvraag thans uitgaat van de Voorzitter van de Vlaamse Raad en deze blijkbaar niet is bedoeld onder de "administratieve overheden" vermeld in artikel 2, §1, van de wet van 19 december 1974 tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakbonden van haar personeel.

2.2. Het akkoord van de nationale Minister van Openbaar Ambt is ook nu niet aan de Raad van State medegedeeld. Uit de documenten die wel aan de Raad zijn voorgelegd lijkt zelfs te moeten worden afgeleid dat het akkoord niet eens gevraagd is.

Die houding wordt door de Vlaamse Executieve als volgt verantwoord in de memorie van toelichting (2) :

"De brief van de nationale Minister van Openbaar Ambt, waarin de opmerkingen van zijn vertegenwoordiger en technici gemaakt in de loop van de onderhandelingen in het sectorcomité van de Vlaamse Gemeenschap werden bevestigd, wordt door de Raad van State als onvoldoende geacht met betrekking tot het door de Raad van State vereiste formeel akkoord vanwege de nationale Minister van Openbaar Ambt.

Met betrekking tot dit akkoord kan gesteld worden dat de Gemeenschappen en Gewesten, door het steeds langer uitblijven van het in artikel 87, §4, van het BWHI van 8 augustus 1980 en 8 augustus 1988 voorziene koninklijk besluit met de algemene principes van het administratief en geldelijk statuut, koninklijk besluit dat door dezelfde nationale Minister van Openbaar Ambt dient voorgedragen te worden, in een onmogelijk houdbare positie worden gesteld.

Enerzijds bestaat er een dringende noodzaak om, na de laatste staatshervorming en de daarmee gepaard gaande overhevelingen van

(2) St. Vl. R., 395 (1989-1990), nr. 1, pp. 20-21.

personeel, de Diensten van de Vlaamse Executieve te herstructureren volgens eigen behoeften en inzichten.

Anderzijds belet aldus het nationaal Openbaar Ambt de statutaire regeling van een aantal aspecten van deze herstructurering, door zowel de ter zake voorziene autonomie te belemmeren als door het niet verlenen van zijn akkoord voor een aantal van deze regels. In de gegeven omstandigheden was het dan ook onmogelijk om binnen een redelijke termijn aan de Raad van State een formeel akkoord vanwege de nationale Minister van Openbaar Ambt voor te leggen. Het is evenwel ondenkbaar dat de door de Vlaamse Executieve besloten herstructurering van de Vlaamse Administratie hierdoor op de lange baan zou geschoven worden".

Artikel 87, §§ 3 en 4, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen luiden, na de wijziging door de bijzondere wet van 8 augustus 1988, als volgt :

"§3. Onverminderd §4, stellen de Gemeenschappen en de Gewesten de regeling vast die betrekking heeft op het administratief en geldelijk statuut van hun vast, tijdelijk en hulppersoneel, met uitzondering van de pensioenregeling. Inzake de pensioenregeling is hun personeel onderworpen aan de wettelijke en statutaire regelen die van toepassing zijn op het vast, tijdelijk en hulppersoneel van het Rijk.

§4. Een in Ministerraad overlegd koninklijk besluit, genomen na advies van de Executieven, wijst die algemene principes van het administratief en geldelijk statuut van het rijkspersoneel aan, welke van rechtswege van toepassing zullen zijn op het personeel van de Gemeenschappen en de Gewesten, evenals op het personeel van de publiekrechtelijke rechtspersonen die afhangen van de Gemeenschappen en de Gewesten, met uitzondering van het personeel bedoeld in artikel 17 van de Grondwet".

Zolang het in paragraaf 4 van die bepaling in het vooruitzicht gestelde in Ministerraad overlegde koninklijk besluit niet is vastgesteld, treedt de wijziging van artikel 87, § 3, echter niet in werking (zie artikel 18, § 3, tweede lid, van de wet van 8 augustus 1988)

en blijft, krachtens de combinatie van de artikelen 9, 13, § 6, 87, § 4, en 96 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, zoals gewijzigd bij de wet van 8 augustus 1988, en artikel 11, § 1, van de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut dat voor het vaststellen van statutaire regelingen voor het personeel van de openbare instellingen die van de Vlaamse Gemeenschap of het Vlaamse Gewest afhangen, nog steeds het akkoord van de nationale Minister die het Openbaar Ambt onder zijn bevoegdheid heeft, vereist (3).

Het komt de Raad van State niet toe in de plaats van de Vlaamse Executieve of van de Vlaamse Raad te oordelen of de vertraging in het tot stand komen van het vorenbedoeld koninklijk besluit tot vaststelling van de algemene principes van het administratief en geldelijk statuut al dan niet redelijk blijft en, zo ja, of zulks van zodanige aard is dat die overheden ervan worden ontslagen het wettelijk vereiste akkoord van de nationale Minister van Openbaar Ambt te verkrijgen, laat staan dat akkoord te vragen.

Bijgevolg meent de Raad van State geen advies te kunnen verlenen over die bepalingen van het voorliggende ontwerp waarvoor het akkoord van de nationale Minister van Openbaar Ambt vereist is. Dit is inzonderheid het geval voor titel II. De aandacht dient er overigens op te worden gevestigd dat, bij ontstentenis van het bedoelde akkoord, krachtens artikel 124bis van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het

(3) Volgens de rechtspraak van het Arbitragehof is dat akkoord evenwel niet vereist voor het van toepassing verklaren bij wijze van overgangsmaatregel van het koninklijk besluit van 8 januari 1973 tot vaststelling van het statuut van het personeel van sommige instellingen van openbaar nut (cf. arrest nr. 28, van 28 oktober 1986, cons. 5.B.3.b).

Arbitragehof, de betreffende bepalingen door het Arbitragehof kunnen worden vernietigd, aangezien het gaat om een akkoord "waarvan sprake is in de bijzondere wet..., alsook in de bijzondere wet betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten of in elke andere wet genomen ter uitvoering van de artikelen 59bis, 59ter, 107quater, 108ter en 115 van de Grondwet".

ALGEMENE OPMERKINGEN.

3.1. Het ontwerp regelt luidens zijn artikel 1 zowel gemeenschaps- als gewestaangelegenheden.

De Raad van State herinnert aan de bezwaren die hij steeds heeft gemaakt tegen het gelijktijdig behandelen van gemeenschaps- en gewestmateries in hetzelfde decreet (zie o.m. het advies L. 15.822/1, in verband met de Vlaamse Dienst voor arbeidsbemiddeling en beroepsopleiding; St. Vl. R., 244 (1983-1984), nr. 1, p. 8 e.v.).

3.2. Sommige bepalingen van het ontwerp, inzonderheid deze van titel III, zijn niet in overeenstemming met artikel 87 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, waaruit volgt dat de Vlaamse Executieve haar diensten organiseert. Die bepaling kent aan de Executieve een voorbehouden bevoegdheid toe waaraan de Vlaamse

Raad geen afbreuk vermag te doen (4). De vergelijking kan hier worden gemaakt met de artikelen 29 en 66 van de Grondwet (5).

3.3. De bepalingen van titel III van het ontwerp, in zoverre zij geen betrekking hebben op de organisatie van de

(4) Raad van State, advies L. 14.121/1 van 5 juni 1981, St. Vl. R., 156 (1980-1981), nr. 1, p. 20; Raad van State, advies L. 15.275/9 van 28 november 1983, St. C.R.W., 107 (1983-1984), nr. 1, p. 68; Raad van State, advies L. 19.490/9 van 27 november 1989, p. 2.

(5) Zie onder meer :

- Raad van State, advies L. 15.454/VR van 11 mei 1983, pp. 5-6 (de bevoegdheden van de Executieve zijn in principe een weerspiegeling van de bevoegdheden van de Koning);
- A. MAST, A. ALEN, en J. DUJARDIN, Overzicht van het Belgisch administratief recht, 1989, nrs. 146 e.v. (vaste rechtspraak Raad van State i.v.m. de artikelen 29 en 66 van de Grondwet, o.m. arrest Deprez, nr. 5.914, van 12 december 1957).

diensten van de Vlaamse Executieve, betreffen het statuut van het personeel van de Vlaamse Gemeenschap of het Vlaamse Gewest. In dit verband rijzen enkele bijzondere problemen.

3.3.1. In tegenstelling tot wat geldt voor de organisatie van haar diensten, kan de Executieve thans (nog) niet autonoom het statuut van het personeel van haar diensten regelen.

Luidens artikel 87, §3, van de bijzondere wet - zoals die bepaling thans nog geldt zolang artikel 87, §4, niet is uitgevoerd (6) - is het statuut van het rijkspersoneel automatisch van toepassing op het personeel van de diensten van de Vlaamse Executieve.

3.3.2. In tal van bepalingen van het ontwerp geeft de Vlaamse Raad machtiging aan de Executieve om in bepaalde omstandigheden contractuele personeelsleden in dienst te nemen.

De vraag of dit mogelijk is en, zo ja, binnen welke grenzen, is nauw verbonden met de problemen inzake het statuut van de ambtenaren, zoals kan blijken uit hetgeen hierna zal worden gezegd.

De bedoeling van de wet van 20 februari 1990 betreffende het personeel van de overheidsbesturen en van sommige instellingen van openbaar nut (de z.g. "wet enig statuut") is dat er nog slechts twee

(6) Deze bepaling is intussen vervangen : zie artikel 12, §2, van de bijzondere wet van 8 augustus 1988. Dit artikel treedt echter pas in werking op dezelfde datum als het koninklijk besluit bedoeld in artikel 12, §3, van dezelfde wet dat artikel 87, §4, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 heeft vervangen (zie artikel 18, §3, tweede lid, van de wet van 8 augustus 1988).

categorieën van personeel zouden bestaan in de besturen en de andere diensten van de ministeries alsook in bepaalde openbare instellingen, nl. enerzijds de statutairen, aangeworven om te voldoen aan de permanente behoeften, en anderzijds de contractuelen, die slechts aangeworven mogen worden in de in artikel 8, §1, van het koninklijk besluit nr. 56 van 16 juli 1982 betreffende de werving in sommige overheidsdiensten bedoelde gevallen (7).

Deze regeling is eveneens van toepassing op het personeel van de diensten van de Vlaamse Executieve. Het beperken van de keuzevrijheid om contractuelen in dienst te nemen behoort immers tot "de wettelijke en statutaire regelen die van toepassing zijn op de in vast verband benoemde ambtenaren, het tijdelijk personeel, het hulppersoneel en het tijdelijk werkliedenpersoneel van het Rijk" (artikel 87, §3, van de bijzondere wet, zoals die bepaling thans nog geldt).

Het is, luidens de memorie van toelichting bij de "wet enig statuut", trouwens de bedoeling deze regeling op te nemen in het koninklijk besluit waarin krachtens artikel 87, §4, van de bijzondere wet de algemene principes van het administratief en geldelijk statuut zullen worden vastgelegd, zodat de regeling ook van toepassing zou worden op de openbare instellingen van de Gemeenschappen en de Gewesten (8).

(7) Gedr. St., Senaat, 777 (1988-1989), nr. 1, pp. 2-3.

(8) Het toepassingsgebied van de "wet enig statuut" strekt zich uit tot "de instellingen van openbaar nut onder het gezag, de controle op het toezicht van de Staat en die vallen onder het Comité voor de nationale, de gemeenschaps- en de gewestelijke overheidsdiensten en die opgenomen zijn in artikel 1 van de wet van 16 maart 1954

Ook over de beleidskeuze contractueel of reglementair regime dient dus het akkoord van de nationale Minister van Openbaar Ambt ingewonnen te worden, dit gelet op het bepaalde in de artikelen 9 ("onverminderd artikel 87, § 4, van de bijzondere wet"), 13, § 6, 87, § 4, en 96 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 dat erop gericht is, in afwachting van het vaststellen van de algemene principes bedoeld in artikel 87, § 4, het tot stand komen van al te zeer uiteenlopende regelingen te voorkomen (9).

Over de desbetreffende bepalingen kan de Raad van State dan ook geen advies verlenen.

betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut, met uitzondering evenwel van deze die een financiële, industriële of commerciële activiteit uitoefenen" (Gedr. St., Senaat, 777 (1988-1989), nr. 1, pp. 5 tot 7).

(9) Raad van State, advies L. 19.808/8 van 20 april 1990, pp. 5 en 9-10; Raad van State, advies L. 19.954/9 van 12 juli 1990, pp. 53 en 63-64 (advies over een ontwerp van wet betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven, waarin de vraag wordt opgeworpen of het aanvaardbaar is dat de Staat aan de nationale autonome overheidsbedrijven een vrijwel onbeperkte vrijheid inzake statuten verleent, terwijl de Gemeenschappen en de Gewesten gebonden zijn door artikel 87, § 4, van de bijzondere wet).

3.3.3. De vraag rijst ten slotte of de Vlaamse Raad het personeel van sommige openbare instellingen kan integreren in de diensten van de Vlaamse Executieve.

Meer bepaald rijst de vraag of een dergelijke operatie in overeenstemming is met artikel 87 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

In dat verband heeft het Arbitragehof in zijn arrest nr. 46 van 11 februari 1988 (B.S. 24 februari 1988) gewezen dat de Waalse decreetgever binnen zijn bevoegdheden was gebleven door de "Société de développement régional pour la Wallonie" op de datum van de inwerkingtreding van artikel 87 van de bijzondere wet te ontbinden en het statutair personeel in de gewestelijke administratie op te nemen.

In het aangehaalde arrest ging het echter om instellingen voor gewestelijke planning en openbaar industrieel initiatief (artikel 6, § 1, VI, 2E, van de bijzondere wet, zoals die bepaling vóór de bijzondere wet van 8 augustus 1988 luidde), waarop de artikelen 13, §§ 3 en 6, en 87 van de bijzondere wet niet van toepassing waren.

Andere gegevens die tot relativering van het aangehaalde arrest nopen, zijn :

-het Arbitragehof stelt in het dictum van zijn arrest dat het decreet van 8 juni 1983 niet geïnterpreteerd kan worden in de zin van een toelating om aanwervingen te doen (d.w.z. kaderverhoging en benoemingen net voor de ontbinding van de S.D.R.W.);

-het feit dat het Arbitragehof niet bevoegd is om een overschrijding door een Gewest- of Gemeenschapsraad van een door de bijzondere wet

aan de Executieve voorbehouden bevoegdheid te sanctioneren, zodat daarover in het arrest niets wordt gezegd;

-het feit dat het Arbitragehof in 1988 nog niet bevoegd was om bepalingen te vernietigen die strijdig zijn met de artikelen 6, 6bis en 17 van de Grondwet.

Het integreren van personeel van een openbare instelling dat niet volgens een normale procedure is aangeworven (diplomavereisten en werving via het Vast Wervingssecretariaat), komt neer op het omzeilen van het bepaalde in artikel 87 van de bijzondere wet :

"§2. Iedere Executieve ... doet de benoemingen. Dit personeel wordt aangeworven door bemiddeling van het Vast Secretariaat voor werving van het rijkspersoneel.

...

§ 3. ... wordt het personeel onderworpen aan de wettelijke en statutaire regelen die van toepassing zijn op de in vast verband benoemde ambtenaren, ...".

Alleen de overdracht van personeel (artikel 88 van de bijzondere wet) vormt hierop een uitzondering.

Het tegendeel aannemen zou betekenen dat de Vlaamse Raad een openbare instelling kan oprichten en de Executieve kan machtigen om eerste benoemingen te verrichten in afwijking van de bepalingen van het statuut van het rijkspersoneel, en daarna, opnieuw bij decreet, de instelling kan afschaffen en het personeel in de diensten van de Executieve integreren.

De artikelen 4, 6, 58 en 60 (ontworpen artikel 32decies, §1) dienen derhalve te worden geschrapt of aangepast in zoverre zij

voorzien in de integratie van personeel van een openbare instelling in het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

ARTIKELSGEWIJZE BESPREKING.

Artikel 5.

Dit artikel is een nutteloze herhaling van het bepaalde in artikel 72 van het bijzonder decreet van 19 december 1988 betreffende de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs.

Artikel 12.

Luidens de memorie van toelichting wordt aan de betreffende instellingen ten laste van de Vlaamse Gemeenschap een terugvorderbaar voorschot toegekend, ten einde de uitbetaling van de lonen van het personeel te garanderen voor het geval de ligdagprijs vertraagd wordt uitbetaald. De bedoeling komt onvoldoende in de tekst van punt 6 tot uiting.

Artikel 14.

De punten 1 en 2 van paragraaf1 laten een keuzevrijheid, terwijl punt 3 een verplichting invoert. Paragraaf1 zou derhalve anders geredigeerd moeten worden.

Artikel 15.

Artikel 15, § 1, evenals artikel 45, § 3, zouden beter worden geredigeerd als volgt: "De raad van bestuur (c.q. de commissaris-generaal) vertegenwoordigt de instelling in en buiten rechte". Het onderscheid tussen het vertegenwoordigen als eiser of als verweerder in artikel 15, § 1, is overbodig en de term "buitengerechtelijke akten" heeft een specifieke betekenis, die zeker niet die is, bedoeld in artikel 45, § 3.

Artikel 18.

De woorden "onverminderd de bepalingen van de ziekenhuiswet" dienen geschrapt te worden : de Vlaamse Raad kan uiteraard geen afbreuk doen aan die bepalingen, die luidens artikel 5, § 1, I, 1E, a), van de bijzondere wet tot de bevoegdheid van de nationale overheid behoren.

Volgens de rechtspraak van het Arbitragehof (10), gaat de gemeenschaps- of gewestwetgever zijn bevoegdheid te buiten wanneer hij m.b.t. een aan de Gemeenschap of het Gewest toegewezen aangelegenheid een regeling bevestigt die op grond van een bijzondere wetsbepaling toepassing moet vinden.

Dezelfde opmerkingen gelden ook t.a.v. de artikelen 20 en 23.

Artikel 21.

In paragraaf 2 is sprake van een "gemachtigde van Financiën", blijkbaar in navolging van artikel 9, § 4, van de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut. Er dient nochtans gewezen te worden op het bepaalde in artikel 69 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, luidens hetwelk - anders dan het geval is voor de nationale Regering - de Executieve collegiaal beslist, onverminderd de door haar toegestane delegaties. Het komt derhalve de decreetgever niet toe zich te mengen in de werking van de Executieve en aan te geven welke van haar leden zich door een commissaris bij de raad van bestuur van een openbare instelling kunnen laten vertegenwoordigen. Die moeilijkheid kan worden ondervangen door gewoon te bepalen dat de Executieve één of meer commissarissen aanstelt. Dezelfde opmerking geldt t.a.v. artikel 42 van het ontwerp.

(10) Zie o.m. het arrest nr. 44 van 23 december 1987, considerans B.15 (B.S. 27 januari 1988, p. 1203).

Artikel 25.

Het machtigen van een openbare instelling om voor haar personeel deel te nemen aan de regeling ingesteld bij de wet van 28 april 1958 werd reeds, op een algemene wijze, geregeld bij het decreet van 2 mei 1985 betreffende de pensioenregeling van de personeelsleden van sommige gemeenschapsinstellingen, zodat artikel 27 overbodig is. Dezelfde opmerking moet ook worden gemaakt t.a.v. de artikelen 47 en 60 (ontworpen artikel 32 decies, § 5) van het ontwerp.

Artikel 34.

Luidens artikel 71, § 1, van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten, zijn de bepalingen inzake de rijkscomptabiliteit van overeenkomstige toepassing, zolang de in artikel 50, § 2, van dezelfde wet in het vooruitzicht gestelde wet houdende algemene bepalingen niet in werking is getreden. Noch de Vlaamse Raad noch de Executieve zijn vooralsnog derhalve bevoegd om, in plaats van de Koning, de in artikel 65 van de wet van 28 juni 1963 tot wijziging en aanvulling van de wetten op de rijkscomptabiliteit bedoelde bepalingen vast te stellen.

Artikel 36 .

In paragraaf 2 moet het 8E zo worden verstaan dat de subsidieregeling, mede gelet op de Cultuurpactwet, bij decreet geregeld zal worden, zodat hier uiteraard slechts sprake kan zijn van een aan het BLOSO toevertrouwde uitvoeringstaak.

Artikel 38.

In verband met de leningen bedoeld in het 2E, raadplege men het advies van de Raad van State inzake het ontwerp van decreet omtrent de Vlaamse Vervoermaatschappij, nr. L.19.808/8 van 20 april 1990, p. 9 (St. Vl. R., 357 (1989-1990), nr.1, pp. 89-90).

Artikelen 45 en 46.

Aangezien de regeling opgenomen in dit artikel alleen betrekking heeft op "het overige personeel", kunnen de commissaris-generaal en de adjunct-commissaris-generaal bedoeld in artikel 45 niet worden benoemd dan na vaststelling door de Executieve, met het akkoord van de nationale Minister van Openbaar Ambt, van hun geldelijk en administratief statuut. Voor de andere personeelsleden geldt dat beletsel niet, daar het koninklijk besluit van 8 januari 1973 bij wege van overgangsmaatregel op hen van toepassing is.

Artikel 53.

De woorden "Het beschikbaar batig saldo wordt aan het Fonds toegewezen", kunnen in de gegeven omstandigheden - te weten de omvorming van een parastatale A in een begrotingsfonds - niets anders betekenen dan dat het batig saldo in de begroting zal worden ingeschreven aan de ontvangstenzijde van titel I van de begroting.

Artikel 56 .

In plaats van de voorgestelde cascadeconstructie, verdient het omwille van de duidelijkheid aanbeveling de ontworpen nieuwe regelingen te formuleren onder de vorm van bepalingen die de betrokken bestaande voorschriften direct wijzigen.

Artikel 57.

Artikel 57 wijzigt, als decretale bepaling, op algemene wijze besluiten van de Vlaamse Executieve en besluiten van de bevoegde Gemeenschapsminister. Dit is zaak van de Executieve en niet van de Vlaamse Raad. Het artikel dient derhalve te worden geschrapt.

Artikel 60.

Ten einde later vergissingen te vermijden, is het verkieslijk ook artikel 32sexies van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, ook al wordt het niet gewijzigd door het voorliggend ontwerp, in extenso over te nemen.

Artikel 32ter.

De Vlaamse Raad is niet bevoegd om de wet van 16 maart 1954 te wijzigen. Men schrijve derhalve: "...rechtspersoonlijkheid, als bedoeld in artikel 1, A, van de wet van 16 maart 1954 ...".

Artikel 32quingies.

In paragraaf 1 schrijve men "Vlaamse Gewest" i.p.v. "Vlaamse Gemeenschap".

Het bepaalde in paragraaf 3 heeft weinig zin, gelet op het feit dat het om een parastatale A gaat die beheerd wordt door de Vlaamse Executieve.

Artikel 32septies e.v.

Bij de constructie die moet leiden tot de "vennootschap die de rechtsvorm heeft van een naamloze vennootschap en opgericht is door de G.I.M.V. of een dochtermaatschappij hiervan", rijzen heel wat vragen.

Aangezien het om een privaatrechtelijke vennootschap gaat, valt deze, hoewel zij een monopoliepositie zal bekleden, in principe niet onder de toepassing van de wet van 16 juli 1976 betreffende de overheidsopdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten.

De vraag kan ook rijzen of de Vlaamse Raad bevoegd is om te bepalen dat het Vlaamse Gewest direct of indirect - wat dat laatste ook moge betekenen - dient te beschikken over minstens de helft plus één van de aandelen.

Er is evenmin bepaald volgens welke modaliteiten de overheid haar partners in de op te richten vennootschap kiest.

Het is de Raad van State materieel onmogelijk om, tijdens de hem toegemeten tijd, dieper op die, en eventueel andere, problemen in te gaan.

Artikelen 61 en 62.

Voor deze bepalingen, die de regeling voor de eerste benoemingen wijzigen, is het akkoord van de nationale Minister van Openbaar Ambt vereist. Het gaat immers om statutaire bepalingen, zij het dat ze slechts zes maanden zullen gelden.

Bovendien kan worden aangestipt dat de Raad van State reeds vroeger opmerkingen heeft gemaakt i.v.m. soortgelijke bepalingen, nl. dat om bestaanbaar te zijn met de beginselen welke de benoemingen in de overheidssector beheersen, en om willekeur in hoofde van de benoemende overheid uit te sluiten, deze bepalingen dienen te worden aangevuld met de vermelding van de benoembaarheidsvereisten die door de kandidaten dienen te worden vervuld.

Wat de benoeming en het geldelijk en administratief statuut van de respectieve directeurs-generaal en adjunct-directeurs-generaal betreft, moeten dezelfde opmerkingen worden gemaakt als die welke werden geformuleerd bij de artikelen 45 en 46 van het ontwerp.

Artikel 65.

De aangelegenheid werd, wat het personeel van het Gebouwenfonds voor de rijksscholen betreft, reeds gedeeltelijk geregeld door artikel 72, laatste lid, van het ARGO-decreet. Wat dat personeel betreft, moet het ontwerp dus worden gelezen in samenhang met dat decreet. Indien het wenselijk geacht zou worden die twee bepalingen tot één tekst te versmelten, mag echter niet uit het oog worden verloren dat het ARGO-decreet met een bijzondere meerderheid werd aangenomen.

Artikel 66.

Paragraaf 2 is in strijd met de geldende tekst van artikel 87, § 3, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

Personeel dat wordt overgedragen van een openbare instelling (statuut geregeld door of krachtens het decreet, met het akkoord van de nationale Minister van Openbaar Ambt) naar de diensten van de Vlaamse Executieve, valt onder het statuut van het rijkspersoneel (inbegrepen de "wet enig statuut"), dat voorlopig nog nationaal wordt geregeld.

De Vlaamse Raad is bijgevolg niet bevoegd om dit te bepalen.

LV.

- 23 -

L. 20.281/8.

YC.

- 23 -

L. 20.281/8.

De kamer was samengesteld uit

de Heer	:	J. NIMMEGEERS,	kamervoorzitter,
Mevrouw	:	S. VANDERHAEGEN,	staatsraden,
de Heer	:	J. DE BRABANDERE,	
Mevrouw	:	F. LIEVENS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. J. BAERT, auditeur.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

F. LIEVENS.

J. NIMMEGEERS.